

Inhoud

1. Van de redactie.
2. Van het soldatenfront :
 - Varia : - 3 dagen-ers ;
 - nieuw opgeroepen ;
 - afzwaaiers ;
 - nieuwe adressen.
 - Brieven.
 - Zonder woorden.
 - Technisch hoekje.
3. Demografie.
4. Breendonks heden en verleden.
5. Jaandelijks portret : Pastoor Somers.
6. Hoe het groeide !
7. Bei uns in Tirol.
8. Breendonk ontmoet Breendonk in... Tirol.
9. Blauwe zore.
10. Fabel van de autobus en de Porsche.
11. Bloedinzameling op 11.7.1967.
12. Jaar 2000 Breendonk = toeristisch centrum.
13. Voettocht naar Scherpenheuvel : folklore ?
14. Industrieën van bij ons : Schoenfabriek Snackaert.
15. Ik ontmoette Cardijn in... de gevangenis.
16. K.K.B.-rubriek.
17. Actualiteitsrubriek.
18. Sportpraatje.
19. Dagklapper.
20. Prijskamp.

De gepubliceerde artikels verschijnen onder de uitsluitende verantwoordelijkheid van de inzenders. Het gebruik van een pseudoniem is toegelaten in zover de stellers ons bekend zijn.

Redactie : Beenhouwerstraat 21
Breendonk.

Verantwoordelijke uitgever : Staf Vivijs,
Beenhouwerstraat, 21,
Breendonk

Verkoopprijs : 10 F. Gratis voor onze soldaten.

Naverkoop : bij Rêneke.

Redactiewoord

Het is niet de eerste maal dat wij ons tot onze lezers richten met een oproep tot medewerking. Vandaag willen wij dat nogmaals doen, met meer aandrang dan voordien..

De Schakel is het blad voor ieder Breendonkenaar 't zij soldaat of burger. Ieder moet het als een recht beschouwen aan zijn bloei mee te werken. Het mag inderdaad als een voorrecht aangezien worden mede een stukje geschiedenis van zijn gemeente te schrijven en zodoende de huidige en toekomstige medeburgers een belangrijke en daarbij zeer aangename dienst te bewijzen. Iedere bijdrage, van welke aard of welk gehalte ook, vindt steeds zijn gretige lezers.

Niet alleen soldaten in hun verre kazerne hunkeren naar nieuws over hun heimat. Ook de vele missionarissen en missiezusters in hun soms duizenden-kilometer-verwijderde missieposten en de talrijke zieken en ouden van dagen van bij ons ontvangen de Schakel als hun beste vriend.

Meewerken aan de Schakel is dus een belangrijk werk van naastenliefde en verschaft als dusdanig het gelukkig gevoelen dat aan elke goede daad is verbonden.

Die medewerking betekent bovendien voor sommigen de uitbouw van een sluimerend schrijverstalent. Bescheidenheid mag hen niet verleiden dit talent te begraven, anders zou de Heer hen eens rekenschap kunnen vragen van het (niet) gebruik ervan. Vrezen dat hun werk niet op de juiste waarde zal worden geschat hoeven zij evenmin. Zij moeten slechts bedenken dat "niemand sant is in eigen land" of "niemand profeet is in eigen streek". Zij mogen zich niet storen aan klein-menselijke afbraakmentaliteit: adders kunnen nu eenmaal niet anders dan gif spuwen.

Trouwens in verband met de beoordeling van onze bijdragen willen wij nog even verwijzen naar een vroegere uiteenzetting hiernopens (wij schreven toen dat "kritiek het oordeel is over een feit (elijk gegeven) in het licht van normen of regels" en dat slechts hij oordeelen kan die het bewuste feit alsmede de van kracht zijnde regels goed kent. Smaak, hoe belangrijk ook, is allerminst voldoende voor een juiste beoordeling. Bedenk slechts hoe het ons van nature aan (goede) smaak kan ontbreken of hoe onze (goede) smaak door allerlei standigheden kan misvormd zijn.

Tot slot willen wij onze lezers nog verzoeken ons hun bevindingen nopens de Schakel mede te delen. Dat zij ons helpen door te wijzen op fouten, door ons te zeggen welke rubrieken beter zouden weg- vallen of welke, zo mogelijk, zouden uitgebreid worden. Dat zij ons gebeurlijk nieuwe ideën geven.

Mit het Breendonks

De huidige kerk.

Vooraleer over te gaan tot een gedetailleerde bespreking van de huidige kerk achten wij ons verplicht tot een dubbele rechtzetting.

Wij hebben ons inderdaad vergist toen wij schreven dat met de bouw van de huidige kerk in 1925 een aanvang werd genomen. De eerste steen van dit gebouw werd immers in 1922 gelegd. 1925 was daartegenover het jaar van de plechtige inwijding.

De tweede rechtzetting is eerder het herstellen van een tekortkoming. Wanneer wij beweerden dat de toenmalige burgemeester, de heer Albert Moortgat, aan de basis lag van de start tot de bewuste bouw, start die vooralsnog lang op zich scheen te doen wachten, is dit slechts ten dele waar. Het is veeleer zijn broer Victor, die, eerder toevallig en bijna ongewild, de voornaamste stoot tot deze start heeft gegeven. Dat kwam zo :

Op een goete namiddag in 1922, dag en maand is ons onbekend, bevond Victor Moortgat zich voor zaken in Brussel bij de heer Albert Vossen, uitbater van MORT SUBITE, drankinstelling die destijds een grote vermaardheid had voor zijn uitstekende geuze. Waren nog aanwezig, de heer Jean Vossen, broer van de uitbater en levens advocaat bij het ministerie van Wederopbouw en de heer Méchant, kabinetschef bij het genoemd ministerie.

Na de voorstelling richtte de heer Méchant zich tot Victor Moortgat met de vraag : "Heb ik het mis voor dat Breendonk eveneens tot de geteisterde gemeenten behoort en dat uw broer aldaar burgemeester is. Het antwoord hierop was vanzelfsprekend een prompt : "Ja, natuurlijk". Wanneer de kabinetschef dan vernam dat men voor onze gemeente inzake wederopbouw nog niet verder was geraakt dan een vaag dossier, beloofde hij Victor, de daaropvolgende zondag een bezoek te brengen aan Breendonk om zich persoonlijk van de schadetoestand te vergewissen. Hij verzocht hem derhalve zijn broer, de burgemeester, hiervan in kennis te stellen.

Met deze belofte op zak spoedde Victor zich naar Breendonk.

Broer Albert was met deze staed van zaken in zijn schik. Hij verzorgde ervoor dat de heer Méchant, die stipt op tijd was (een koninklijke laag !), het aangewezen onthaal genoot.

Die zondag was ten huize Moortgat de tafel feestelijker dan ooit gedekt.

heden
en
verleden.

Na een copieuze maaltijd met geassorteerde wijnen, liet de kabinetsoverate zich, dampend aan een uitgelezen sigaar, door zijn groten en robuuste gastheer naar het terrein van de verwoestingen leiden.

Wat daar in eerste instantie de aandacht vroeg - ieder zal het reeds hebben geraden - was de kerk, of beter de kale plek waar eertijds dit barokke gebouw had gestaan.

Een eerste, zeer formeel besluit van de heer Méchant was: "de nieuwe kerk komt in geen geval op de oorspronkelijke plaats. Kant een plein ervoor achtte hij een strikte noodzakelijkheid. Achteruit ermee, sprak hij gederideerd.

Van een pastorie, zoals de vroegere verdoken achter de kerk, wou hij evenmin weten.

Die plotse en radicale uitspraak deed bij burgemeester Moortgat hoop, grote hoop ontstaan. Deze zou niet ijdel zijn.

Met korte, besliste pasjes (in overeenstemming met zijn gestalte) bakende de kwieke kabinetschef het toekomstige kerkplein af en bepaalde hij de plaats waar het nieuwe bedehuis en pastorie moest verrijzen.

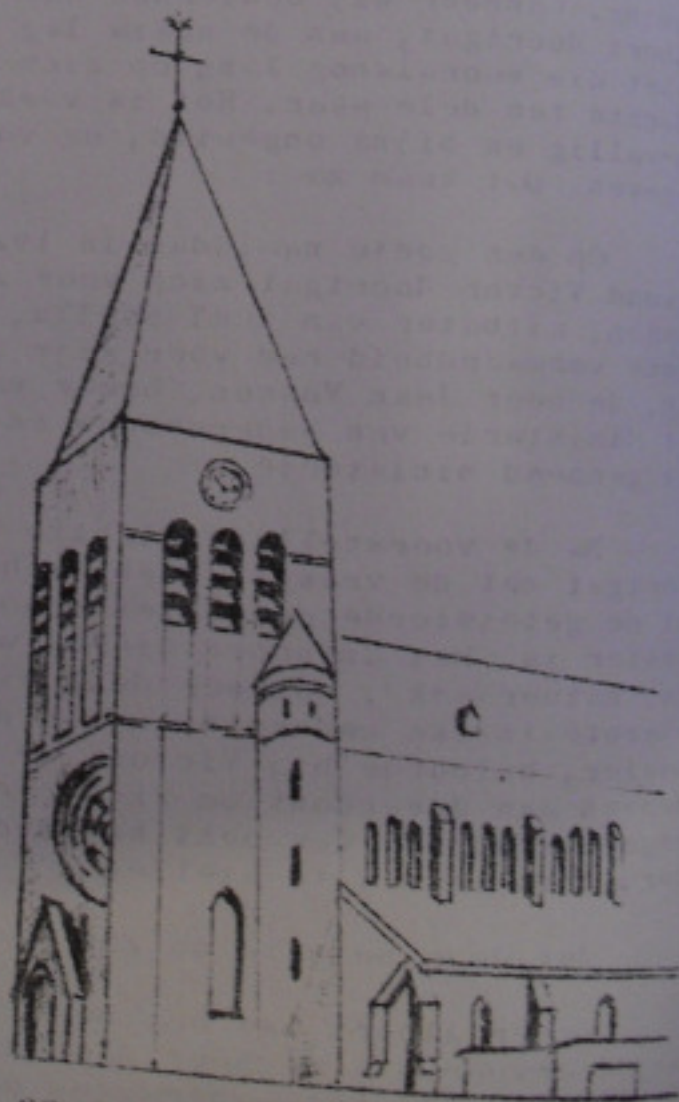
Opmerkingen en het nemen van de bedoelde beslissingen hadden nauwelijks een half uur in beslag genomen.

Bij het afscheid gaf de heer Méchant aan de burgemeester de verzekering dat hij deze zaak bij de heer Regnier, koninklijk commissaris voor wederopbouw te Gent, bevoegd voor de provincies Oost-Vlaanderen en Antwerpen, zou aanhangig maken en deze zou verzoeken ze met voorrang af te handelen.

Het is niet bij valse beloften gebleven. Geen week later is die heer Regnier, vergezeld van ingenieur du Bosch, zich inderdaad persoonlijk ter plaatse een beeld van de omvang van de verwoestingen komen vormen.

Dit bezoek viel zeer positief uit. De heer Regnier verklaarde zich in hoofdlijnen akkoord met het standpunt van de heer Méchant.

Burgemeester Moortgat meende te komen. Zijn vreugde kreeg evenwel een ernstige domper wanneer hem geraagd werd het plan voor de nieuwe kerk voor te leggen en hij, met de ned in de schoenen, moest toegeven dat er geen plan bestond.

De verbazing op het gelaat van de hoge ambtenaar maakt vliegplaats voor wrevel. Hij voelde zich klaarblijkelijk gedwarsboemd. Nochtans verklaarde hij zich tot een toegeving bereid, op voorwaarde dat hem uiterlijk na verloop van een maand een plan ter goedkeuring zou voorgelegd worden.

De burgemeester, innerlijk diep ongelukkig maar uitwendig vastberaden, een trek die zo typerend is voor hem, deed de stellige belofte dat het plan er zou zijn op de afgesproken dag.

Albert doortgat beschikte bijgevolg slechts over een viertal weken om zijn belofte in te lossen. Doeilik gaat ook, dacht hij en ging zonder verwijl aan de slag.

Vrij spoedig had hij een goed uitgestippeld plan in handen van een mooie (echt) gotische kerk, getekend door architect Kobberechte uit Brussel. Hij spoedde zich ermee naar de provinciale bouwkundige Careels uit Lier. Zonder pardon wees deze het zo gekoesterde plan af. Hij zou er zelf een tekenen, zei hij laconiek. Doch hiervoor moest hem de nodige tijd gegeven worden, want nog andere (belangrijker) verwoeste gemeenten wachtten op hun beurt.

De impulsieve burgemeester bedacht zich tijdig om die "nuchterheid" uit het verouderde hoofd van de provinciale bouwkundige te kloppen. Hij kon zich dus beheersen en diplomatisch te werk gaan. Gelukkig ook, want een lang en verwelend palaver resulteerde uiteindelijk toch dat Breendonk te gelegener tijd zijn kerkplan zou voorgelegd krijgen.

Bouwkundige Careels moet ofwel zijn krachten overschat of te lang getaald hebben. Feit is dat hij zich, een week voor het uur 11 op ons gemeentehuis aanhoud met grote rollen onder de arm die achteraf het plan bleek te zijn van een kerk die hij voor de dijstraat in Duffel had ontworpen. Hij stelde voor deze reeds voltooide kerk te gaan bezichtigen.

Op dit voorstel ging burgemeester doortgat onmiddellijk in. Hij had immers geen tijd te verliezen. Om begrijpelijke redenen liet hij zich vergezellen door de toenmalige pastoor, J. S. H. Somers.

Het bewuste kerkje gaf geen kwade indruk, en aangezien de tijd meer dan dringend was gingen de Breendonkse verantwoordelijken akkoord met het plan, vanzelfsprekend mits aanpassing van de afmetingen aan de grotere noden van onze kerk.

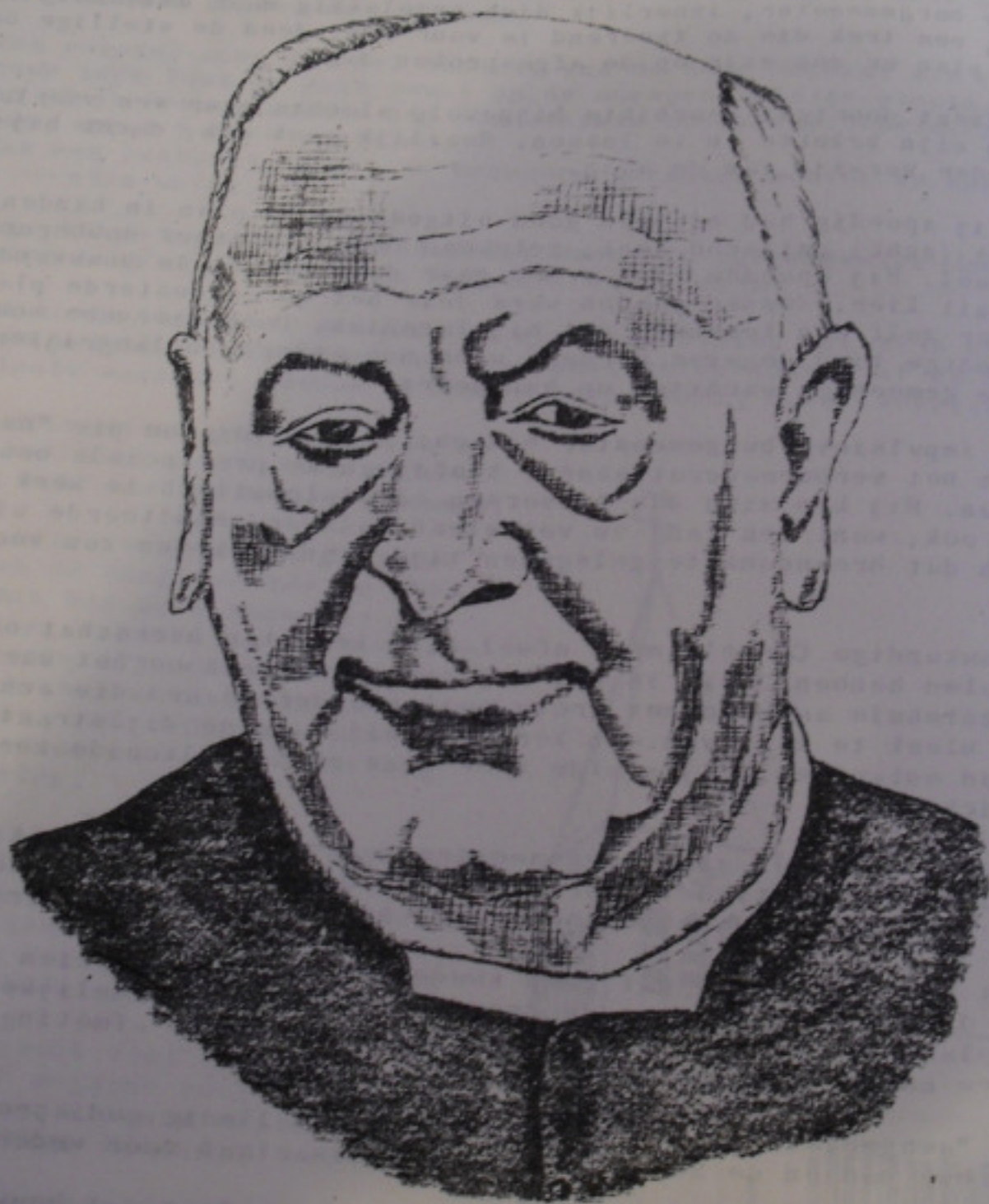
Dit "aangepaste plan", hierdoor helaas volledig gedisproportioneerd, kreeg nadien de zegen van het Commissariaat voor wederopbouw.

Voor zover het kan interesseren weze aangestipt dat bouwkundige Careels ofwel erg lui ofwel erg verliëfd moet geweest zijn op het bewuste plan, want niet alleen Duffel en Breendonk kregen een kerk van dit concept maar tevens Arenit (Bornem).

Ons kan zij niet erg betoren...

MAANDELIJKS

PASTOR
SOMERS

PORTRET

Na veel tegenpruttelen en aarzelen van mijn kant, won de diplomatieke vaardigheid van de vriendelijke Staf Vivys het pleit en aanvaardde ik dan toch deze bijdrage te schrijven over mijn nonkel pastoor z.g. Het ligt geenszins in mijn bedoeling hier een postuum huldebetoog te houden en ik heb ook helemaal niet de pretentie precies weer te geven dat pastoor Somers eertijds voor Breendonk geweest is en gedaan heeft ; dit laatste zou menig Breendonkenaar beter kunnen dan ik. Ik wil eenvoudig mijn oom even tekenen zoals ik, zijn neef en één van zijn helpers hem daar gekend heb. En, aldus wil ik het mijne ertoe bijdragen opdat mijn oom in de herinnering van het huidige Breendonk zijn plaats zou innemen in de lange rij van hen die eertijds aan deze parochie richting en doel hebben aangewezen en er grootdeels van gemaakt hebben wat het nu geworden is : " 't verleden leeft in ons " !

Na twintig jaar onderpastoorschap te Willebroek werd mijn oom pastoor benoemd te Breendonk de 8e. juni 1916. Kerk, pastorie, school, klooster en zoveel huizen in het dorp waren plat geschoten of gebrand. De bij toen hier aankwam en hoe hij in die fameuze oorlogstijd door zijn goede parochianen werd ingehaald, kan ik U niet vertellen : ik was nog te klein om mij dat nu te herinneren. Later heeft hij me wel verteld dat hij deze plaats gevraagd had, zonder mij te verklappen wat hem in dit geteisterd gebied had gelukt. Ik kwam pas goed bewust in Breendonk in jaren 1924, als ik me niet vergis. De noodkerk was nog in gebruik en in de pastorie stond er nog niets : de goeie onderpastoor Moors en de zochende meid Melanie, die waren er al wel. Ze woonden met zijn drieën in een huis niet ver van de plaats waar nu de pastorie staat. Het was toen dat mijn broers en ik onze eerste fietstochten deden.

Ik kwam gaarne naar Breendonk ; want nonkel ontving ons altijd warm en gaarne en daarbij dan was het altijd mooi weer, zoniet bolden er niet naartoe. Bij zoverre dat in mijn jeugdherinneringen Breendonk mij altijd voorkomt als een zonnig dorp, een plaats waar het altijd goed er is. Later is dat veranderd : toen de pastorie er stond bleef ik er dikens verschillende dagen en wanneer ik seminarist was en getoogd heb ik met de parochie goed en slecht weer, en ook lief en leed.

Ja de gastvrijheid was een van de eerste deugden die ik in nonkel ontdekte. Wanneer vrienden en kennissen bij hem even binnenliepen, dan was hij in de hoogste hemel en dan werd er dadelijk een glaasje wijn gehonken en een dikke sigaar opgestoken. De priesters en kloosterlingen vonden dat goed en kwamen gewillig wat praten wanneer ze op de parochie kwamen. En als er al eens een geestelijke in Breendonk geweest was zonder de parochie binnen te komen, dan deed hem dat pijn en hij stak het der geen stoelen of banken.

Weldra leerde ik hem ook kennen in de kerk. Daar was hij de man van godsvrucht en plicht, eerder streng waar hij moest optreden als eerste verantwoordelijke voor eredienst en orde. Zelf gaf hij het voorbeeld : nooit heb ik geweten dat hij te laat een dienst begon en steeds was hij de eerste en de laatste in de kerk.

Onerbiedigheid en gepraat maakten hem daar lastig. Hij zou gemakke-
lijk in zijn verontwaardiging de zweep genomen hebben gelijk ons liep-
om de sjacherlars uit de kerk te jagen als er geweest waren. Hier of
daar kreeg hij, meen ik, - want aan "de neef" zei men dat niet gaarne -
de naam van "een kwaje pastoor" te zijn, hoewel men anderzijds overal
zijn medelijdend hart en zijn vrijgevigheid loofde en prees. Wanneer
op een dag in de week veel volk in de mis was, dan was hij in zijn ele-
ment. Ik herinner me nog goed dat er op regelmatige tijdstippen een
S.K.-mis was (misschien bestaat die nog) en dan zat de middenbeuk vol
kinderen onder het waakzaam oog van de ijverige Zusters en vooral van
Zuster Emilie (ook een sterke hand en een gouden hart!). Zie, dan
fungeerde nonkel als een flukse jonge priester dat het een aard had
en voor zo iets liet hij zich nooit door iemand vervangen zolang zijn
krachten het hem toelieten. Kon het anders; want hij was een man van
gebed. Ook buiten de kerk. Zijn breviergebed ging voor alle andere be-
zigheden.

En wanneer ik zover gekomen was dat ik ook moest brevieren, dan
informeerde hij er gewillig naar hoever ik er mee stond. En na mijn
antwoord voegde hij er bijna telkens, niet zonder wat rechtmatige
fierheid, aan toe "Ik sta al verder" of "Ik heb er mee gedaan".
's Avonds baden we altijd samen het rozenhoedje en de litanie van
O.l.Vrouw, die nonkel van buiten kende. Want hij bad vóór en al wie
in huis was diende te antwoorden, al deed Melanie het vanuit haar keu-
ken en de onderpastoor terwijl hij af en toe de kat streelde.

Wat hem ook bijzonder ter harte ging dat waren de bouwwerken. Een na
Lange jaren hebben deze veel van zijn tijd in beslag genomen. Een na
een rezen de kerk, de pastorie, het klooster, de school, de parochie-
zaal uit de grond; en zolang dat allemaal duurde moest men nonkel
niet te ver gaan zoeken: hij volgde alles met energieke aandacht.
Wat zou hij glunderen moest hij nu eens komen zien wat een uitbreiding
de school- en parochiegebouwen nog genomen hebben.

Ik eindig dan met een oorsalut aan allen - mijn geliefde confrate-
ters in het priesterschap met hun flink stel religieuzen en aposto-
lische leken - die nu, in deze moeilijke tijden, de dierbare parochie
van Breendonk, zo bloeiend en groeiend houden. "Het heden hoopt op U,
de toekomst straalt voor U. God zij met U!"

J. Somers, pastoor van Liezele.

Stof tot nadenken

Slaaf boven slaaf

DE SLAAF der gewoonte? 't Mocht wat!
De ware gaislaaf is de man die, omdat
hij geen slaaf der gewoonte is, de dingen
ergens legt waar hij ze niet meer kan
vinden. En dan maar zoeken!

ROBERT LYND

Toetssteen

DE MANIER om iemand te leren kennen is
hem te vragen iets te vertellen over iemand
anders.

GEORGE FAY, gepubliceerd in
Manly's Current Words, Engeland

Wees dankbaar

GOD GEEFT gewoon de hele dag de hemel
cadeau aan de mensen!

FILIP CHARDIN in *Makers Parable*

Hoe het groeide

wie, na jaren afwezigheid, terug op de speelplaats van de meisjesschool komt, zet zeker grote ogen op. Wat is hier veel veranderd, totaal anders dan toen ik school liep. Want elke geboren Breen-donkenaar, man of vrouw bezocht eens als kind of kleuter de meisjesschool. Bij sommigen ontstaat spontaan heimwee naar die onbezonnen kinderjaren, bij anderen komt een lichte wrevel op, die

speelplaats terugziende waar ze ooit door een of andere leerkracht een straf opliepen.

En automatisch gaan onze gedachten naar mensen die hier een rol hebben gespeeld in dit bepaald milieu, die een stuk van ons leven uitmaakten in onze kinderjaren.

Wie herinnert zich nog die klas van Zuster Valentine? De overbevolkte klas van Zuster Celestine, waar lange banken elke morgen de kleuters opwachtten, waar vijf, zes kindjes naast elkaar zoet moesten blijven, waar duchtig gebruik gemaakt werd van lei en griffel, waar reeds een eerste leesboekje werd behandeld, waar de kleuters - als echte volwassenen in zakformaat - rekenden en breiden dat het een aard had. En soms... soms was er de slaaples... kopjes op de bank... met of zonder slaap... maar neerliggen moest elk.

Daar tegenover staat nu een enig mooi kleuterpaviljoen, dat langs buiten reeds groot en klein aantrekt. Waar licht en lucht rijkelijk binnenstromen, waar de lange banken hebben plaats gemaakt voor sierlijke tafeltjes en kabouterstoeltjes. Waar de poppenkast een voorname plaats inneemt, waar gemusiceerd wordt van jewelste, waar de schildersezels kunstenaars in den dop vormt, waar alle mogelijk speelgoed, aangepast aan leeftijd en speeldrift van de kinderen, de vaardigheid, de zelfwerkzaamheid, de kunst om te durven optreden gebruikt wordt om deze kleintjes gereed te maken voor "de grote school" - de lagere school.

En we zien Zuster Emilie vol waardigheid over de speelplaats gaan: een vrouw van formaat, kordaat en vastberaden, een hulp voor zieken en al die op haar beroep deden. Jaren stond ze aan het hoofd van de meisjesschool, het roer stevig in handen. Vermits ze bij de 13-14 jarigen stond in de klas heeft ze de meisjes het rechte pad naar het volle leven gewezen. Als kloosterzuster kende ze het leven door en door in al zijn facetten, zo gaf ze aan de jonge meisjes een gedragslijn die een grote hulp zou betekenen.

In die periode bestond elke klas uit twee studiejaren, de grote en de kleine kant. Lei en griffel hanteerde elkeen heel handig want de schriften waren toen heel karig toegemeten.

Daar tegenover hebben we nu in de lagere school elk leerjaar in één klas. Voor enkele jaren terug beliep het aantal leerlingen zodanig dat we mochten beschikken over een bestuurster zonder klas in de persoon van Zuster Irens.

Het afgelopen schooljaar vermeerdeerde ons klassenaantal nog, zodat we 7 klassen kregen in de lagere school naast 5 kleuterklassen. De oude, vertrouwde sterke banken moesten plaats ruimen voor moderne, mooie meubelen. De inspectie zelf vindt deze lokalen iets enig! De mooiste klassen van heel de streek!

Griffel en lei horen niet meer thuis in onze klassen want zelfs onze allerkleinsten van het 1ste leerjaar wapenen zich met inkt en papier om vele schriften te vullen.

Na Zuster Emilie kwam Zuster Innocentia haar vervangen als schoolhoofd. Ze stond reeds verscheidene jaren in Breendonk bij de kleineren, ze werd alom geacht om haar gemoedelijkheid, haar dynamisme, haar veelzijdige talenten. Zuster Innocentia zou iets tot stand brengen. Enkele maanden later kreeg ze daarvoor een geweldige hulp in de persoon van Zuster Ignatia, want deze laatste kon de meisjes praktisch voorbereiden op het bureelleven. En elke dag onder de speeltijd wipten de groten de trap op om elk ogenblik te benutten en zich te oefenen in machienschrift. Er kwamen natuurlijk overuren bij te pas; vele ongetelde moeizame uren om onze meisjes rap en vaardig te maken in steno en dactylo. Het aantal uren "Frans" was onvoldoende, meer uren dienden gegeven opdat er een grondige kennis van de 2de taal zou tot stand komen. Men zag ook in dat na het 8ste studiejaar niet voldoende stof onderwezen was om echt bureelwerk aan te kunnen; men moest absoluut nog een jaar langer schoollopen. Hoe de ouders daarvoor warm krijgen? Ouderenavonden, kontaktavonden en dergelijke meer bestonden niet. Zuster Innocentia trok naar de ouders, bekwam van de meisjes dat de moeders met haar kwamen praten en... ze lukte in haar opzet. Verscheidene meisjes volgden het 9de leerjaar. Want hoe langer hoe minder konden de moeders zich de weelde veroorloven een grote dochter naast zich in de huishouding te hebben. Hoe langer hoe minder waren er meisjes te vinden die als beroep "meid" kozen. Hier was nu de oplossing.

In de meisjesschool te Breendonk kan men zich bekwamen als bediende, volledig en degelijk. Na twee jaar hard werken durfde men met onze meisjes examen afleggen voor een afgevaardigde van het Instituut Meysmans. Wat een spanning er die dag heerste en bij onze leerlingen en hun respektievelijke ouders en bij hun leerkrachten, behoefte geen betoog. Triomfantelijk kwamen ze uit de strijd, diploma op zak, een loopbaan lag voor hen open. Korte tijd later mocht de eerste gelukkige zich verheugen in het bekomen van een plaats. Fier als een pauw vertelde ze enige dagen later haar relaas in de school, aard van het werk, collega's, hoe hoog het salaris liep, hoe ze zich naar haar werk begaf. Triomf in de school! Daarna volgden de overigen die vlug geplaatst werden. Er moesten nog lessen bijgegeven worden. Zuster Innocentia zocht op, studeerde in om de eerste beginselen van boekhouding en recht te geven. Ze zag mooie resultaten, de kroon op haar werk, maar korte tijd later velde een ongeheelvrijelijke ziekte dat bekwaam en ingoed mens neer. Zuster Ignatia nam daarna de groten onder haar beleid. De vierde graad 7de en 8ste studiejaar, kwam in het gedrang.

Hoe langer hoe meer werd gesproken en geschreven over afschaffing van de 4de graad. Enkele behoudsgezinden verzetten zich met man en macht; niet tornen aan het onderwijs van het gewone volk-kind. De vooruitstrevenden zagen er een teken van de tijd in, dat niet te stuiten was. Hier in de meisjesschool bleef men niet bij de pakken zitten, ze wilden onze meisjes de kans geven tot 16 jaar op eigen bodem een vorming te krijgen, zonder verplaatsing, zonder last. Mijnheer Pastoor Mertens, goed op de hoogte van onderwijsaangelegenheden, trad bemiddelend op en weldra werd onze 4de graad omvormd en erkend als beroepsschool. Nu kwam er een andere dagindeling voor de leerlingen, er zouden regentessen komen die elk hun gespecialiseerd vak zouden onderwijzen. Er zou nu meer tijd en gelegenheid zijn om van onze meisjes volwaardige bedienden te maken. Nu zou boekhouding en recht en handelsrekenen tot zijn recht komen, zodoende konden onze meisjes starten als hulpboekhoudster. Daarnaast kregen ze een echt vrouwelijke opleiding, onontbeerlijk in het leven. Wat zo'n meisjes na 4 jaar studie presteren op gebied van koken, naaien, was-sen, strijken, is werkelijk buitengewoon. Wat een rijkdom bezitten die meisjes in hun handen!

Dat de afgestudeerden van onze beroepsschool alom gevraagd en gewaardeerd worden om hun veelzijdige kennis is een feit. Want de beroepsschool spant zich in om uit elk van de leerlingen te halen wat er uit te halen is. Naast de verstandigsten die alles degelijk verwerken en in de praktijk omzetten, zijn er de minder begaafden die mooie resultaten bereiken, als nergens anders.

Een derde taal bleek noodzakelijk op het bureel. Sinds verscheidene jaren onderwijst men "Engels" aan onze beroepsschool, zeker een aanwinst voor onze toekomstige bedienden.

Niets kon het bestuur van de beroepsschool afschrikken om de beroepsschool uit te bouwen, aan te passen aan de tijd, financiële moeilijkheden leverden geen bezwaar op, de school wilde kost wat kost vooruit, degelijk, hoogstaand, vermend onderwijs geven aan onze Breendonkse jeugd. Of er resultaten kwamen in verhouding met het gepresteerde werk. Ongetwijfeld!

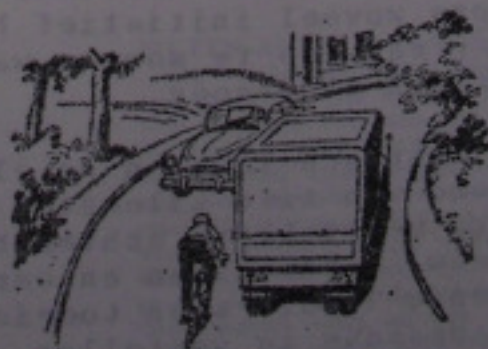
Kijk maar rond u, waar onze afgestudeerden werken: in de gemeente, in het omliggende, in de grootstad. Overal zijn zij een publiciteit voor de school, overal wedijveren ze in bekwaamheid, ze zijn waarlijk "meesters in hun vak".

En zo groeide uit een eenvoudige dorpsschool een inrichting voor beroepsonderwijs: werkelijk enig in de streek!

Anna

NIET INHALEN WAAR HET ZICHT NIET VRIJ IS

Men begaat een dwaasheid wanneer men inhaalt in een bocht, op de top van een helling, of daar waar het zicht belemmerd wordt. Onverwachts kan men zich tegenover een voertuig bevinden dat uit de tegengestelde richting komt en het wordt een catastrofe!

Voettocht naar Scherpenheuvel folklore?

Kan men op heden nog van een werkelijke boettocht gewagen? Het is wel zo dat onze bedevaarders veel lijden moeten doorstaan om in de thuishaven iris en blij terug te keren. Ook al is men onderweg meerdere we- len door de klieën gegaan, blijft het steeds een onloochenbaar feit dat, eens de toren van Broendonk in het zicht, iedereen vleugels krijgt en uiterst gelukkig de kerk binnens- tapt, vervuld van de zegen en de genade die men van O.L.Vrouw ontvan- gen heeft. De eerste vraag blijft onbeantwoord.

De laatste jaren kan men van een rekordbelangstelling spreken, zowel wat betreft de deelneming als de sympathie van onze bevolking. De groep heeft het ronde getal honderd reeds dicht benaderd of zelfs overschreden (?), meen ik, ook al gebeurt dit dan enkel bij de te- rugtocht. Dit is, zoals iedereen weet, niet toe te schrijven aan de onmacht der jongeren die het niet meer aankunnen of aandurven de volledige bedevaartmars mee te maken, doch enkel wegens het ver- ouderde 6-dagenstelsel in de scholen.

De ouderen kunnen getuigen dat hun opvolgers klaar staan en geen hindernissen vrezen of uit de weg gaan. "Recht door zee", is ook hun parool! Wij, jongeren, geven nochtans volmondig toe dat wij niet meer tot het oersterke ras van onze oudere broeders behoren, doch kunnen, willen en, indien het moet, zullen wij met evenveel geestdrift en karakter de moeilijkheden doorbijten die ons in de weg gelegd worden.

Dit zal zelfs onze ouderdomsdeken op alle gebied, Louis Van der Bosch, met een juiste "ja"-hoofdknik toegeven. Louis zal ook in de annalen van de bedevaartgeschiedenis zijn welverdiende gouden naam krijgen. Hij is steeds een voortrekker geweest en is het nog. Het zal nog vele jaren duren, hopen wij, vooraleer zijn naam genok- letterd wordt in het boek der gewezenen. Die Louis Van Lin van Flar- nes kent behoeft geen verdere uitleg. Trots al de tegenslagen die hij in zijn leven gekend heeft en die hem dreigden te dwingen het bedevaarten stop te zetten, is hij steeds jong tussen de ouderen gebleven. U mag gerust van mij aannemen dat de raad die hij geeft een gulden raad is, die men zo maar niet in de wind mag slaan, en dat de woorden die hij spreekt voor alle voetgangers evangelie zijn. Een eens met zoveel jaren ondervinding bezit levenswijsheid en kent het klappen van de zweep tot in de puntjes van zijn groten leef-

Louis Van der Bosch

Wie durft of kan het nog aan van Breendonk tot Scherpenheuvel en terug met kloppe en op blote voeten af te leggen. Ik niet! Sommigen proberen het wel, doch bepaalde omstandigheden zullen hen er steeds toe dwingen van hun voornemen af te zien en andere middelen te gebruiken. Louis heeft het tiental jaren gedaan en doet het nog, enkele uitzonderingen niet te na gesproken. Hij eist ook de eer voor zich op de eerste van de groep te zijn als kruisdrager en vroeger ook als kaarsdrager (wanneer is die dit jaar gebleven? Folklore?). Zodoende geef hij ook het tempo van de groep aan, een tempo dat voor iedereen gegoten schijnt, het zo iemand als trekker moet men in Scherpenheuvel geraken en ervan weerkeren.

Wat zijn wij gelukkige en gemakkelijke voetgangers wij hebben enkel onze eigen last te dragen (weegt zwaar genoeg hoor!), de rest (onze bagage, bedoel ik) wordt op

de stopplaatsen tijdig aangebracht en klaargezet. Wij moeten praktisch geen voetje teveel verzetten. De hoogstnodige hulpmiddelen worden verschanst op de wagen van Zjang Maes die voortgetrokken wordt (de wagen natuurlijk) door, neen geen paarden meer, maar een vrolijk oud-puffende traktor, een stoomtrein kan het niet beter. En wij zijn er uiterst tevreden over.

Wat bracht ons nu de boetetocht 1967. Zoals het de laatste jaren de gewoonte scheen zou het weer een heerlijk nat gevalletje worden. En zoals steeds kwamen wij bedrogen uit (gelukkiglijk). Maar ditmaal niet helemaal. Mens de stoet goed op gang kregen wij flikkerlicht te aanschouwen. Wij dankten reeds de fotografen, doch het leken andere beestjes te zijn. Mechelen bracht ons de waarheid. De hemel brak open en wij kregen een eerste verfrissing, die ons normaal slechts in Bonheiden mocht te beurt vallen. De vlag dreef nogal vlug over en de zachte temperatuur zorgde ervoor dat wij droogden zonder vuur. Later in de nacht kregen wij nog enkele kleinere watervalletjes te doorploeteren, doch zij zijn het vernoemen niet waard. Voor het overige van de reis mochten wij van een onuitgegeven voetgangersweertje genieten. Het uur van thuiskomst is de beste getuige. Dit jaar mochten wij ons eveneens verheugen over het feit dat allen met een minimum aan inspanningen en leed van de tocht terugkeerden. Kwam dit nu omdat het de 150 ste maal was, wij zullen het nooit weten maar het was prachtig. Onder de voetgangers zelf heerste de nodige verstandhouding en goedertierenheid die in zeer weinig groepen terug te vinden is.

wij durven zelfs van een model-ploeg spreken, zonder de waarheid geweld aan te doen. En dit niet enkel op het vlak van onderlinge bereidwilligheid, doch tevens op dit der podvruchtigheid tijdens de tocht. Onze onderpastoor, leider, organisator, geestelijke herder en wereldlijke helper-in-nood, zal mij hierin niet tegen spreken, waar of nietwaar?

Kunt u geloven dat die laatste tocht weer reeds zo ver achter de rug ligt. Ongelooflijk. De bedevaart is nochtans, geloof me vrij, geen sinekuur of een lachspelletje. Degenen die de mars niet ausrüch-rieux nemen zullen mij hierin wel gelijk geven. De voettocht naar Scherpenheuvel is en zal nooit folklore zijn of worden, omdat de inspanningen die ervoor dienen geleverd te worden folklore niet ten goede komen. Wij kunnen wel het woord "traditie" en overlevering ten tonele brengen, maar folklore is volgens mij niet de juiste terminologie. Een voettocht naar Scherpenheuvel, louter en alleen om de voettocht (prestatie) is zin- en waardeloos. Iemand die een louter manifesteren voor ogen houdt begint er geen tweede maal aan, en dit geldt zowel voor de ouderen als voor de jongeren.

G.L.Vrouw van Scherpenheuvel wenst geen folklore, doch een uiting van menselijke nederigheid en dankbaarheid door het geloof in Haar en Haar Zoon. De oorsprong ervan indachtig hopen wij het nog vele jaren vol te houden zoals het moet, zonder daarom in een karikatuur te vervallen.

EEN TEST OVER AUTOBENZINE

René.

Het publiek houdt er soms zonderlinge opvattingen op na betreffende de kwaliteit van de verschillende merken autobenzine.

Sommige automobilisten zijn gehecht aan een bepaald merk, terwijl vele anderen van oordeel zijn dat alle merken benzine even goed zijn.

De keuze werd lange tijd bepaald door de vriendschap van de automobilist met de ze of gene pompbediende, of wegens sommige promoties b.v. in de vorm van geschenkjes.

Sedert enkele jaren hebben sommige maatschappijen vaste voet gekregen op de Belgische markt, waar ze benzine verkopen tegen lagere prijzen; dit verstoorde niet alleen de markt, maar ook de gerustheid van vele verbruikers.

De onafhankelijke Consumentenbond VIVEC vond het dan ook nuttig de kwaliteit van de voornaamste merken benzine die in België verkocht worden, objectief te testen.

De neerslag van die moeilijke arbeid vindt men in een studie, verschenen in het jongste nummer van het tijdschrift VIVEC : de "normale" en de "super" kwaliteit worden erin behandeld. De lezer wordt eerst voorgelicht over het beginsel van de samenstelling van de brandstoffen, de werking van de explosiemotor en de betekenis van termen die veel gebruikt worden, zonder dat hun juiste waarde voor eenieder duidelijk is : compressieverhouding, pingelen, octaangetal enz.

De chemisten die deze ontledingen uitvoerden, bepaalden de vluchtigheid van de benzine, het gehalte aan gommen, aan tetraëthyllood en zwavel, het octaangetal enz.

Industrieën van bij ons : schoenfabriek Snackaert

Vraag het maar aan iedereen, ze vertellen allemaal waar je terecht kan : op het kappellewagske, nu een flinke en schone laan. De schoenfabriek van de gebroeders Snackaert staat er al sinds mensengeheugenis. Tenminste dat zou men denken.

Onze gids, Albert Snackaert, vertelde ons het volgende :

"Ons vader was gebrekkig en kon moeilijk uit de voeten. Vandaar dat hij een beroep koos dat hem zittend werk verzekerde. Er waren twee mogelijkheden : kleermaker of schoenmaker worden. Het kleren-maken heeft hem nooit aangetrokken, dus werd hij schoenmaker."

"Waar ik nu van spreek is van voor de eerste wereldoorlog", werpt Bère tussenin als inlichting.

"Er waren zes zonen. Eén ervan is overleden. De anderen erfden de schoenmakersstiel van hun vader. De meesten kregen een technische opleiding. Vader zag in de toekomst en wist dat het zonder scholing niet meer zou gaan.

We hebben allemaal, Arthur, Louis, Désiré, Fons en ik, iets te maken met schoenen en leder.

In zijn tijd werkte vader op een dag juist één paar schoenen af. Stilaan werd er volk bijgenomen en was vader verplicht een kleine werkplaats op te richten in het dorp. Er kwam controle en de werkplaats werd afgekeurd. Men gaf vader de goeie raad elders een nieuwe werkplaats te bouwen.

In 1925 begon hij dan in de Buisseretlaan met de bouw van een nieuw werkhuis. Een klein jaar later werd er met de produktie van wal gestoken. Wij zijn, na de brouwerij, de tweede oudste nijverheidsinstelling van Breendonk, weet Albert met gewettigde fierheid te vertellen.

"De vijf broers stichtten dan onder mekaar in 1930 een P.V.B.A. (een personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid). De afgewerkte produkten gingen toen uitsluitend naar winkeliers. De eigen winkel, waar Wis van Désiré gouden zaken deed, was vanzelfsprekend het dichtstbijgelegen afzetgebied !

Op tijd en stond deden ook de machines hun intrede. Zo kan men nu in de ruime werkplaats naaimachines, hydraulische drukpersen, slijpmachines en kapmachines aantreffen. Nagels komen er niet meer bij te pas of toch niet veel meer : alles wordt gelijmd en geperst."

Hier valt Bore even stil, steekt zijn uitgedroogde sigaar opnieuw aan en vertelt verder.

"Het is klaar dat, dank zij de machines, er verhoudingswijze nu heel wat meer geproduceerd wordt dan door vader destijds met handenarbeid. We zouden het zo kunnen stellen dat een arbeider nu per uur meer presteert dan een volslagen schoenmaker veertig jaar terug op een dag van twaalf werkuren."

Op mijn vraag hoe men eigenlijk te werk gaat, schiet Bore plotseling vooruit en toont mij werkonderdeel na werkonderdeel.

"Eerst wordt het leer gekapt door mannen, dan stikken de stiksters de stukken aan mekaar, brengen de versieringen aan en conen de kanten af. Vervolgens geven zij het voltooid werk door aan de mannen. Zezen zorgen dat elke schoen gezold, afgesloopen en gevernist wordt. Voor die hele productie deden wij vroeger beroep op een veertigtal arbeiders, zowel mannen als vrouwen, nu, dank zij doorgedreven mechanisatie, nog op een zeventwintigtal personeelsleden. Onze afnemers zijn niet meer de winkeliers maar wel de groothandelaren. Nu specialiseren wij ons in veiligheidsschoenen met stalen zolen. 't Is een eigen brevet. Waarbuiten hebben wij onze little Joe-bottekens, waarvan wij er een massa hebben verkocht: die gingen er in als zoete koek."

De poorten van het werkhuis hebben nu een nieuwe toers verf gekregen maar de geest is nog steeds dezelfde als jaren terug: werken en nog werken, maar met vreugde en plezier, tot voorbeeld van de jonge generatie.

Denksport

EEN WEINIG LETTERKUNDE...

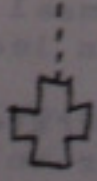
Probeer in de kolom met de letters het werk te vinden, dat geschreven werd door elk der schrijvers, opgegeven in de kolom met de cijfers:

1. Stijn Streuvels
 2. Felix Timmermans
 3. Emiel Fleeckers
 4. Filip De Pillecijn
 5. Gerard Walschap
 6. Ernest Claes
- a. Kijkkast
 - b. Pieter Fardé
 - c. Pallieter
 - d. Celibaat
 - e. De Vlaschaard
 - f. De Witte

... EN MUZIEK.

Weer hetzelfde, maar nu voor de musicist

1. Igor Strawinsky
 2. Wolfgang Amadeus Mozart
 3. Ludwig van Beethoven
 4. Frédéric Chopin
 5. Maurice Ravel
 6. Gershwin
- a. Egmont-ouverture
 - b. Treurmars
 - c. Een Amerikaan te Parijs
 - d. Kleine Nachtmuziek
 - e. Petrouchka
 - f. Boléro

Zonder woorden

Ik ontmoette Cardijn in de gevangenis

Het was geen gewone "wandeling" toen op die voormiddag van 25 juni 1941. Mijn aangehouden weerstandsvrienden en ik hadden, langs clandestiene weg, vernomen dat wij nog slechts één dag in ons toenmalig tehuis, nl. de gevangenis van Vorst zouden verblijven en naar een onbekende bestemming zouden vertrekken. Drie maanden hadden wij in een vleugel van deze vrouwenopvangplaats doorgebracht. Overbevolking in de gevangenis van Sint-Gillis (Brussel) was oorzaak dat wij "mit de vrouwen" werden gelogeed.

Er hing poeder in de lucht die voormiddag. Ieder wou van ieder weten waar "ze" ons de volgende dag zouden naartoe voeren welke onze nieuwe "pleisterplaats" zou zijn. De pronostieken gingen hun gewone gang. Het merendeel tippte op Duitsland.

Die morgen waren mijn weerstandsvrienden allen zeer opgewonden. Zij waren daarbij buiten verhouding spraakzaam. Velen vergaten hierbij de strenge voorschriften op de wandelkoer. "MUND NIET AFSLANDS HALTEN" en "MUND ZUHALTEN". 't Gevolg was dat verschillende van hen gedurende een stuk van hun wandeltijd de muretoeren konden tellen.

Buiten te spanning, als gevolg van het nakend vertrek, was er nog die "nieuwe". Was een verse logistgast, zoals wij een aangevoelde roeden, op zichzelf reeds een evenement, omdat hij een zekere afwijking bracht en steeds nieuwe had van de buitenwereld, dan was het met deze nieuwe toch anders. Niet alleen omdat hij een priester-toegedroeg - priesters waren in de gevangenis inderdaad geen uitzonderingen in die tijd - maar vooral omdat hij zo deels gelees op kardinaal Cardijn.

Of zou het misschien de K.A.J.-stichter zelf zijn? De nieuwsgierigheid - mijn voornaamste deugd! - dwong mij hier meer van te weten. Ik simuleerde een losgeraakte schoenveter vast te binden. Ik hurkte neer en begon langzaam aan de veter te peuteren. Ik wachtte tot "de nieuwe" mij zou voorbijgaan. Wanneer dit gebeurde sprong ik vliegensvlug tussen hem en zijn volger en probeerde de voorgescreven vijf meter afstand te houden.

Onmiddellijk schoot ik mijn eerste vraag: "Zijt U soms Cardijn op hem af. En even direkt kwam het antwoord: "Inderdaad vriend. Zeker ook kajotter?"

En dan ontwikkelde er zich een gesprek tussen de grote Cardijn en ... mij. Hij nam geen voorzorgsmaatregelen, deze fluks stappende newcomer, in tegenstelling met mij die al een serieuze "bak"-ervaring had opgedaan en het binnensmonds praten beoefende als een volleerd buikspreker. Bij elk antwoord dat hij gaf of bij elke vraag die hij stelde draaide hij zich om en gesticuleerde dat het een aard had.

Zo vernam ik dat het reeds voor de tweede maal was in deze oorlog dat hij er achter werd gedraaid; tijdens de vorige oorlog hadden ze hem ook eenmaal te knippen.

"Ik kan er gewoon niet mee ophouden m'n kajotters te helpen. 'ke ze me ook bedreigen", zei hij en er fonkelde lichtjes in zijn schalkse ogen. "Vasthouden durven ze me toch niet", ging hij verder terwijl er zich op zijn gelaat een glimlach openspreidde.

Precies bij navraag naar mijn toestand kreeg hij zijn eerste verwittiging. Hij moest zich "rubig" houden, riep de bewaker hem toe. Bij Cardijn resulteerde het een nog bredere glimlach.

Hij die steeds ingenomen was met het lot van anderen, vooral met dat van de misdeelden, wou ook naar mijn toestand informeren. Hij zou mij moed inspreken. Ik moest hem vertellen hoe ik in de gevangenis terecht kwam, hoelang ik reeds in arrest zat en of ik vooruitzichten had?

Bij het vernemen dat mijn vrienden en ik waarschijnlijk de volgende dag naar Duitsland zouden vertrekken, keek hij mij met diephedroefde ogen aan. Hij wou mij enkele troontwoorden toesluren. Doch hij geraakte niet verder dan het duidelijk internationale sammoedigingsgebaar van de duim in de hoogte. Juist dan werd hij, volgens herhaald overtreden van het spreekverbod, op straf gezet: het gelaat naar de muur. Hij verloor er nochtans niet de glimlach bij.

't was wel een eigenaardig gezicht, die grote jeugdvoorman zo als een schooljongen "in de hoek" te zien staan.

DAGKLAPPER

za. 1 : - Het schoolverlof is officieel ingezet. Leerlingen en leerkrachten kunnen er wees eens duchtig van profiteren. 't Is verdiend en 't wordt hen daarom ook van harte gegund.

- Club 66 gaat op reis. Natuurlijk komen daar heel wat avonturen bij te pas. Wij vermelden enkel maar : wegomleidingen, botsingen en cow-boys in de dop.

zo. 2 : Rond het middaguur wemelt het van jonge meisjes. Er staat een bus op het kerkplein klaar om meisjes, kookmoeders en zusters naar Tirol te voeren. Sjanssears zeggen wij !

ma. 3 : Gans Breendonk staat versteld bij het verneemen van het schielijk overlijden van Simone Van Gompel en treurt met Jan e

di. 4 :

wo. 5 : Al op het Centrum geweest. wannes heeft zojuist het laatste steentje gelegd, en klaar is Kees. Of nog niet ? Inderdaad, het moet nog betaald worden ! Maar we zien mekaar toch op de Vlaamse kermis ?

do. 6 : Enorme toeloop op de begrafenis van Simone Van Gompel.

vr. 7 : Heden morgen, om 8 u 23 precies, ontvingen wij plechtig een verzegeld omslag met 150 Fr. Geen pree ! wel een inschrijving voor de Centrumrally. weliswaar de eerste, maar zeker niet de laatste. Wanneer komen jullie ons met uw inschrijvingsgeld verrassen ?

za. 8 : De chiroleiders zijn naar Mol ver-
trokken om er "tentjes" op te span-
nen. Zij verkeren reeds in bivak-
stemming.

zo. 9 : De chiroleidsters zijn ook reeds
door de bivakmicroob gebeten : Zij
autoden samen naar Mol en gingen er
tenten leren rechtzetten. Zij wil-
len dat voor hun kamp ook zelf doen.
"Geen mannen meer in de weg", is
hun parool.

ma. 10: Onder een zonzwangere hemel (schoon
gezegd he !) met pak en zak belast
en beladen vertrekken de chirojongens naar Mol : op kamp.
Zij gaan trachten in tien dagen hun furie uit te werken
in bos en heil.

di. 11: - Al wie vlaming heet en het ook is "hange vandaag de leeuw
buiten". Amper vijf leeuwen is Breendonk rijk, of... are.
Sliepen dan al de andere, zoals
de echte ?

-Negenenveertig dapperen hebben
de nijdige prikjes van de vrien-
delijke verpleegsters met moed
doorstaan. Hun bloed zal anderen
het leven helpen behouden. So als
ieder de volgende maal iemand mee-
brengt dan zijn wij met eens zo-
veel.

wo. 12 :

do. 13 :

vr. 14 :

Ook zo geleden en gezweet onder
die rekordwarmte ?

Drukke bedrijvigheid in 't Cen-
trum. De nieuwe lokalen worden
enig. Er is zelfs een lokaal met

open haard bij. Die chi-
romeisjes boffen !

za. 15 : Onze Breendonkse Tirolers
arriveren in drie bussen.
De bruin-zwarte gezichten
verraden een gulle Oosten-
rijkse zon. Niet alleen
de meisjes en kookmoeders
maar vooral de zusters,
Ignatia en Lutgart straal-
den. Het unanieme besluit
was : volgend jaar terug
naar Stanzach !

zo. 16 :

ma. 17 : - De chirojongens komen
toegesteven per fiets of
per autobus. Allen bruin-
verbrand, een beetje moe,
maar met de vaste idee :

volgend jaar gaan we weer mee op kamp.

- Een van de Schakelredacteuren heeft het jonggezellenleven op de schouwmantel gezet. Hij stapte in het huwelijksbootje en zwalpte naar Kapelle-op-den-Bos. Veel geluk Ludo en Godelieve!

di. 18 : Betty Boeykens, eerste chiroleidster, heeft eveneens het tijdelijke jongezellenleven verwisseld voor het eeuwige huwelijksleven. Schakel wenst haar en haar bootsman veel geluk.

wo. 19 : Een stuk Breeendonk vertrekt naar Lourdes om er genade af te smeken. Misschien ook voor ons. We kunnen 't alvast gebruiken.

do. 20 :

vr. 21 :

za. 22 : In de voormiddag heeft men zijn bezinnig aan... trouwers.

zo. 23 : Wij missen in de kerk het vertrouwd gezicht van onze onderpastoor. Die is immers mee naar Lourdes. Hij

stuurde Schakel een prent-
kaartje met groeten voor gans
Breendonk.

ma. 24 : Jan Maes, onze olijke melk-
boer, is terug. Hij, z'n zoon
Walter en een Boomenaar le-
verden een, voor Breendonk,
unieke prestatie : met een
motorbootje tuften zij over
het Kanaal. Tijdens de terug-
tocht naar Calais trotseer-
den zij zelfs een ministorm.
Wij komen hier later in een
uitgebreid artikel op terug,
wanneer wij in het bezit zul-
len zijn van het logboek van
deze memorabele Engelandtrip.

di. 25 : Aan het Standbeeld wil een
vrachtwagen absoluut een
herinnering. Hij rijdt dan
meer een paaltje omver. Gelukkig kunnen de mensen de chauff-
eur tot betere gedachten brengen.

wo. 26 : Vandaag overlijdt de grote Cardijn. Vele kajotters-sters
en vooral oud-kajotters-sters treuren om zijn heengaan.
Hij is onvergetelijk.

do. 27 :

vr. 28 : De V.K.A.J. en de K.A.J.-leiding besluit met een afvaar-
diging naar de uitvaartmis van Kardinaal Cardijn te gaan.
Ook enkele zusters en vele oud-K.A.J.-leden waren in Koe-
kelberg present.

za. 29 :

za. 29 : De gemeente wordt
wakker geschud
door de radio-en
reklamewagen van
het rallycomité.

Iedereen heeft nu reeds een
paar prijzen kunnen zien.
De deelnemers weten wat zij
kunnen winnen !

zo. 30 :

ma. 31 : Vandaag maakt onze
Schakelmedewerker en Dag-
klapper Staf De Wachter zijn
valiesje klaar. Morgen moet
hij in 't militaire plunje.
Good luck bij 't leger Staf.
Stuur ons af en toe een
briefje wil je ?